

Sag anlagt den 19. december 1997 af Swedish Match Advertising Products NV/SA mod Rådet for Den Europæiske Union
(Sag T-599/97)
(98/C 55/61)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 19. december 1997 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union af Swedish Match Advertising Products NV/SA ved advokaterne Francisco Miguel Rodero López og Dorio Mutti, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Lucy Dupong, 14A, rue des Bains.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- I medfør af EF-traktatens artikel 174, stk. 2, annulleres artikel 1 i Rådets forordning (EF) nr. 2025/97 af 15. oktober 1997 delvis, for så vidt formålet med søgsmålet ikke er at opnå en annullation af bestemmelserne om den nugældende antidumpingtold, men at gennemtvinge, at denne erstattes af mere indgribende foranstaltninger om fastsættelse af en højere antidumpingtold på importen af reklametændstikker med oprindelse i Japan.
- I medfør af EF-traktatens artikel 174, stk. 2, træffes der bestemmelse om en opretholdelse af retsvirkningerne af den nugældende antidumpingtold, indtil de kompetente institutioner træffer de nye foranstaltninger, der med søgsmålet tilsigtes opnået.
- Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Den 15. oktober 1997 udstedte Rådet forordning (EF) nr. 2025/97 ⁽¹⁾ om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen til Fællesskabet af reklametændstikker med oprindelse i Japan og om endelig opkrævning af den midlertidige told. Ved forordningen fastsættes tolden til 43,2 % af nettoprisen, frit Fællesskabets grænse, ufortoldet, dog med undtagelse af import af den pågældende vare, som fremstilles og eksporteres af nogle angivne selskaber. For disse selskabers vedkommende andrager tolden mellem 9,9 og 27,8 %.

Sagsøgeren gør gældende, at den nugældende antidumpingtold ikke er høj nok til at forhindre den væsentlige skade, som den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet, herunder navnlig sagsøgeren selv, fortsat påføres. De kompetente institutioner bør derfor erstatte den nugældende told med en mere indgribende (dvs. højere) told.

Sagsøgeren anfører, at der er sket en tilsidesættelse af artikel 7, stk. 4, litra a), og artikel 8, stk. 2, litra b), i Rådets forordning (EØF) nr. 2423/88 ⁽²⁾ (herefter »antidumpinggrundforordningen«), idet Kommissionen nægtede at give oplysninger til Fédération Européenne des Fabricants d'Allumettes (FEFA). Dette er udtryk for en tilsidesættelse af antidumpinggrundforordningens artikel 7,

stk. 4, litra a), da princippet om retten til at blive hørt skal overholdes af fællesskabsmyndighederne og ikke alene af parterne. Kommissionens manglende meddelelse af oplysninger er også udtryk for en manglende overholdelse af det krav om gennemskuelse, der forudsætningsvis fremgår af artikel 7, stk. 4, litra a), og artikel 8, stk. 2, litra b). Derudover har Kommissionen tilsidesat sagsøgerens ret til kontradiktion i henhold til antidumpinggrundforordningens artikel 7, stk. 4, litra b), derved, at den undlod at give oplysninger, der var af afgørende betydning for spørgsmålet om den endelige størrelse af den antidumpingtold, som blev pålagt en japansk konkurrent.

Sagsøgeren gør endvidere gældende, at der er sket en tilsidesættelse af antidumpinggrundforordningens artikel 2 derved, at fællesskabsinstitutionernes bestemmelse af dumpingens ret til kontradiktion i henhold til antidumpinggrundforordningens artikel 7, stk. 4, litra b), derved, at den undlod at give oplysninger, der var af afgørende betydning for spørgsmålet om den endelige størrelse af den antidumpingtold, som blev pålagt en japansk konkurrent.

Endelig gør sagsøgeren gældende, at der er sket en tilsidesættelse af EF-traktatens artikel 190. Rådet afviste sagsøgerens argumenter alene med den begrundelse, at andre forhold end de af sagsøgeren angivne var fremgået af undersøgelsen. Det eneste, der for sagsøgeren fremgår af begrundelsen til den anfægtede forordning, er, at selskabets angivelser vedrørende spørgsmålet om bestemmelsen af dumpingens ret til kontradiktion i henhold til antidumpinggrundforordningens artikel 7, stk. 4, litra b), derved, at den undlod at give oplysninger, der var af afgørende betydning for spørgsmålet om den endelige størrelse af den antidumpingtold, som blev pålagt en japansk konkurrent.

⁽¹⁾ EFT L 284 af 16.10.1997, s. 57.

⁽²⁾ EFT L 209 af 2.8.1988, s. 1.

Sag anlagt den 23. december 1997 af Onno Plug mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-608/97)

(98/C 55/62)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 23. december 1997 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Onno Plug, Thônex (Schweiz), ved advokaterne Georges Vandersanden og Laure Levi, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Fiduciaire Myson, SARL, 30, rue de Cessange.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Annullation af afgørelsen indeholdt i en skrivelse af 14. januar 1997 fra ansættelsesmyndigheden og, i det omfang Retten finder det påkrævet, af den udtrykkelige afgørelse om at afslå sagsøgerens klage, der blev truffet den 12. september 1997 og meddelt den 22. september 1997.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren, der tidligere var midlertidigt ansat ved Europa-Kommissionen, har allerede anlagt sag ved Retten to gange ⁽¹⁾. De væsentligste faktiske omstændigheder i den foreliggende sag er de samme som i sag T-47/97.

Den foreliggende sag er anlagt til prøvelse af ansættelsesmyndighedens afgørelse i ansættelsesmyndighedens skrivelse til sagsøgeren af 14. januar 1997, som blev meddelt den 22. januar 1997. I skrivelsen afslog ansættelsesmyndigheden at efterkomme sagsøgerens anmodning om at opfylde Rettens dom af 27. februar 1992 i sag T-165/89 ⁽²⁾ i overensstemmelse med dens indhold og således at trække det udkast til afgørelse i henhold til artikel 19 i ordning om dækning af risikoen for ulykker og erhvervsygdomme hos tjenestemænd ved De Europæiske Fællesskaber tilbage, som Kommissionen udarbejdede den 27. november 1996 på grundlag af de lægelige konklusioner, der var afgivet af nye eksperter. Sagsøgeren har i nærværende sag nedlagt påstand om annullation af afgørelsen i skrivelsen af 14. januar 1997, hvori der endeligt tages stilling til, om udkastet til afgørelse af 27. november 1996 er i overensstemmelse med reglerne, og anføres, at sagen kun kan anfægtes ved indbringelse for lægeudvalget. Sagsøgeren har gjort gældende, at der er sket tilsidesættelse af retskraften af dommen af 27. februar 1992 i sag T-165/89, at der ikke er sket opfyldelse af dommen efter dens indhold, at der foreligger magtfordrejning, at der er sket tilsidesættelse af dækningsordningens artikel 18 og 19, at der er sket tilsidesættelse af princippet om god forvaltnings-skik, som bl.a. er nedfældet i artikel 15 i bilag VIII til vedtægten, og, subsidiært, en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 73 og artikel 12 i dækningsordningen.

⁽¹⁾ Sag T-165/89 (EFT C 23 af 31.1.1990, s. 9) og sag T-47/97 (EFT C 142 af 10.5.1997, s. 22).

⁽²⁾ Sml. 1992 II, s. 367.

Sag anlagt den 23. december 1997 af Hanne Norup Carlsen m.fl. mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag T-610/97)

(98/C 55/63)

(Processprog: dansk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 23. december 1997 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union af Hanne Norup Carlsen, Ingeborg Fangel, Nicolas Fischer, Jørgen Erik Hansen, Marianne Henriksen, Ole Donbæk Jensen, Yvonne Petersen, Iver Reedtz-Thott, Lars Ringholm og Arne Würigler ved advo-

kat Karen Dyekjær-Hansen, København, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Aloyse May, 31, Grand-rue.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstand:

— Rådet for Den Europæiske Unions beslutning af 3. november 1997 annulleres, for så vidt som Rådet herved nægter at udlevere dokumenter hidrørende fra de juridiske tjenester, herunder navnlig:

— DOK.R/2026/77 (ENV.118) (AGRI 563)

— DOK.R/1867/77 (JUR.95) (ENV.106) samt

— DOK.R/2048 dk/77 (ENV.199) (AGRI 568).

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgerne i nærværende sag har anlagt sag mod den danske statsminister vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt han var berettiget til at ratificere traktaten om Den Europæiske Union, under anbringende af, at tiltrædelse heraf var i strid med den danske grundlovs § 20, hvorefter beføjelser, som tilkommer rigets myndigheder, i nærmere bestemt omfang ved lov kan overlades til mellemfolkelige myndigheder. Sagen verserer nu ved den danske Højesteret.

Under sagens behandling for Højesteret har det ifølge sagsøgerne været af væsentlig betydning at opnå indsigt i visse dokumenter hos Rådet for Den Europæiske Union, der relaterer sig til retsakter, som belyser udstrækningen af den ved de danske tiltrædelseslove til EU overladede kompetence, herunder navnlig spørgsmålet om anvendelse af traktatens artikel 235 forud for Maastricht-traktaten. Sagsøgerne har under sagens behandling for Højesteret fremsat begæring om, at den danske regering pålægges at fremlægge en lang række dokumenter, som navnlig angår de betragtninger, der er anført af de øvrige medlemsstater og Rådets Juridiske Tjeneste vedrørende hjemmelsgrundlaget for Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle (EFT L 103 af 25.4.1979, s. 1), og ved Højesterets kendelse af 3. november 1997 har sagsøgerne fået delvis medhold. Højesteret har ikke i denne forbindelse påkendt spørgsmålet om udlevering af dokumenter, der beror hos Rådet, hvilket spørgsmål sagsøgerne forud for kendelsen havde rettet henvendelse om til Rådet.

Ved den anfægtede beslutning imødekom Rådet begæringen om udlevering af dokumenter, dog bortset fra de udtalelser fra Rådets og Kommissionens juridiske tjenester, der tillige blev ønsket udleveret. Rådet anførte i denne forbindelse, at disse udtalelser i henhold til fast praksis ikke udleveres, da offentliggørelse af de juridiske tjenesters holdninger til spørgsmål, som behandles af Rådet, kunne skade den offentlige interesse i opretholdelsen af retssikkerheden og fællesskabsrettens stabilitet samt den offentlige interesse i, at Rådet har adgang til uafhængig juridisk rådgivning.